

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z powództwa I. C.
przeciwko M. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
o odszkodowanie za nieuzasadnione rozwiązanie umowy o pracę za
wypowiedzeniem i wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 sierpnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w
Warszawie z dnia 16 lipca 2014 r., sygn. akt VII Pa 53/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 120 zł
(sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Pozwana M. Spółka z o.o. w W. zaskarżyła skargą kasacyjną wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 16 lipca 2014 r. w sprawie z powództwa I. C. o odszkodowanie, częściowo, tj. w zakresie pkt 1, 2 oraz 3, zarzucając naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 42 k.p. w związku z art. 60 k.c. w związku z art. 300 k.p. przez ich niezastosowanie oraz art. 45 § 1 k.p. przez błędne zastosowanie i uznanie, że wypowiedzenie powódce umowy o pracę narusza przepisy o wypowiedzaniu umów o pracę ze względu na niewykazanie przez pracodawcę w sposób wyczerpujący istnienia przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie. Zarzuciła ponadto, naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 382

k.p.c. poprzez pominięcie znacznej części materiału dowodowego zgromadzonego przed Sądem pierwszej instancji i w konsekwencji przyjęcie, że pozwana nie wykazała istnienia wskazanej w wypowiedzeniu przyczyny uzasadniającej rozwiązanie z powódką umowy o pracę za wypowiedzeniem.

W ocenie skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna ze względu na naruszenie przez Sąd drugiej instancji zarówno przepisów postępowania mających wpływ na wynik sprawy jak i przepisów prawa materialnego. Argumentowała, że Sąd Okręgowy przyłożył nadmierną uwagę do pisemnego zakresu obowiązków powódki, deprecjonując w ten sposób rzeczywistą treść stosunku pracy. Nie dostrzegł, że doszło do modyfikacji treści stosunku pracy powódki w sposób dorozumiany poprzez wydawanie przez pracodawcę poleceń służbowych co do swojej obsługi księgowej, w sytuacji gdy w zakresie obowiązków powódki wskazano na obowiązek obsługi księgowej wspólnot mieszkaniowych oraz wykonanie i niekwestionowanie tych poleceń przez powódkę. Zdaniem skarżącej nieuprawnionym był pogląd Sądu Okręgowego, że pracodawca w wypowiedzeniu umowy o pracę wykroczył poza zakres obowiązków powódki i wskazał nieprawdziwą jego przyczynę. W ocenie skarżącej nieprzydatność powódki co do samodzielnego wykonywania obowiązków księgowej należało uznać za przyczynę prawdziwą, ponieważ odnosiła się do zakresu faktycznie wykonywanych przez powódkę obowiązków, a nie pisemnego zakresu obowiązków sporządzonego w chwili jej zatrudnienia. Zarzucono chaotyczny sposób sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego wyroku oraz jego wewnętrzną sprzeczność polegającą na stwierdzeniu z jednej strony, że przyczyna wypowiedzenia została sformułowana zbyt ogólnie, z drugiej, że pozwana nie wykazała istnienia wskazanej w wypowiedzeniu przyczyny.

Powódka złożyła w terminie odpowiedź na skargę kasacyjną, wnosząc o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w przypadku przyjęcia skargi do rozpoznania - o jej oddalenie, ponadto o zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżąca jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała wyłącznie na jej oczywistą zasadność, wiążąc tę przesłankę tzw. przedsądu z naruszeniem przez Sąd drugiej instancji zarówno przepisów postępowania mających wpływ na wynik sprawy jak i przepisów prawa materialnego.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność wymaga wskazania i wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na wykazaniu ewidentnego złamania prawa w zaskarżonym wyroku, które byłoby widoczne od razu (*prima facie*) przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej oraz bez wnikania w szczegóły sprawy (por. postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49; postanowienie z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; postanowienie SN z dnia 17 kwietnia 2014 r., I PK 63/14, niepublikowane oraz powołane tam orzecznictwo). Należy podkreślić, że spełnienie tej przesłanki możliwe jest wyłącznie przy tak ewidentnym naruszeniu prawa, którego stwierdzenie nie wymaga dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub prawniczej (postanowienie SN z dnia 3 grudnia 2014 r., III PK 75/14, LEX nr 1621619). Z przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność wskazania przez skarżącego w czym - w jego ocenie - wyraża się oczywistość zasadności skargi oraz podania argumentów na poparcie tego twierdzenia; sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienie SN z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 336/07. LEX nr 846126).

Zarzuty skarżącej i wskazane przez nią okoliczności nie potwierdziły tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Ich rozważanie wymaga dokonania, na etapie rozpoznawania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponownej oceny prawnej materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie oraz wchodzenia w szczegóły postępowania dowodowego.

Z powyższych powodów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., postanowiono jak w sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).

I.n